

BäckhästenLUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1

När det hemma berättade mig
 att hennes föräldrar en gång när de varit
 borta på kalas och gick hem senare natten
 på en Bäckhästen hemma upp ser en
 a och gå långt den en bit varpå den för-
 pinner. Hon berättade på ett leende hon
 ej minnas att de talat om.

YarselLUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2

Vidare på berättelse how, att en
gång, när hennes mor var hemma i sista föräldra-
hem, hade hennes två bröder kört till staden
med lantmannaprodukten. De hade ju
kunnat se hanna varande rättit försämlade
i storstugan och tydligt hört broderns komma
hörsse ju på gården, samt kort dera slappa
med pryglarna när de spände ifrån hästen.
Sedan hade de väntat länge på att de
skulle komma in, men de kommo ej. De grigo
de ut för att se efter vad som fattades och då
beskanns det, att de ännu ej voro komnna.
Någon annan förklaring på detta och
att det varit spöke kunde man naturligtvis inte
känna sig, utan i den tron blevo de alla.

BäckhästenLUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

Dessutom minns jag en berättelse,
 som en tjänsteflicka vid namn Ellen Nilson
 berättade för mig när jag var liten skolpojke
 Den lydde på här: "Jag glömmes aldrig den
 gången jag såg bäckhästen, fastän jag vet
 att det ej är vår någon på den jag såg
 den gången. När hemma gård nämligen en
 å genom byn och vid sidan om den ligger
 en äng, på vilken det om vintern finns
 en helig skridskois. Här brukade jag och
 mina skolkamrater leka och åka skridsko
 varje kväll på jant skolan slutat. Men tro
 inte att vi kunde gå hem med oss, fastän
 det ibland blev alldeles mörkt förän
 någon av våra föräldrar kom och körde hem oss

Ty vi skulle ju lära läsa, men men-
 sedsels voro vi då på trötta och somniga
 att vi någon läsa kunde lära. På vår
 det en jiffig gulbe som beslöt att lära
 oss gå hem i tiden om kvällen och på
 påminna gång sepliva en gammal folk-
 tu, som höll på att dö ut. Han tog en
 kväll sedan det började bli mörkt i all
 hemlighet ett läkan och smyg mig till
 mer till en, vilken han följde till han
 kom fram till oss på isen. På svepte
 han kvickt läkanen om sig och närberod
 fram mot oss. Förskräckt flydde vi alla
 från isen, inom ett ögonblick, skrikande,
 läkanhusten, läkanhusten. Följden härav
 blev att någon av oss torde stanna på isen
 till skymningen började samt att en allman tog
 på läkanhusten